

Arrest

nr. 193 390 van 10 oktober 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 12 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13^{sexies}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 april 2010 diende verzoekster een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 29 oktober 2012 verklaarde de gemachtigde verzoeksters eerste aanvraag om machtiging tot verblijf omwille van medische redenen, ongegrond. Deze beslissing werd op 24 januari 2013 ingetrokken.

Op 27 december 2012 diende verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 13 februari 2013 verklaarde de gemachtigde de tweede aanvraag van verzoekster om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Verzoekster diende tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad), die de aangevochten beslissing bij arrest van 17 januari 2014 met nummer 117 104 vernietigde.

Op 14 maart 2013 verklaarde de gemachtigde de eerste aanvraag van verzoekster om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen opnieuw ongegrond. Verzoekster diende tegen deze beslissing beroep in bij de Raad, die de afstand van het geding vaststelde.

Eveneens op 14 maart 2013 nam de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster ging ook tegen deze beslissing in beroep bij de Raad die het beroep bij arrest van 17 januari 2014 met nummer 117 105 verwierp.

Op 23 mei 2013 diende verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 28 juni 2013 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag onontvankelijk. Op dezelfde datum nam de gemachtigde ook nog een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Verzoekster diende ook tegen deze beslissingen beroep in bij de Raad. Bij arrest van 17 januari 2014 met nummer 117 103 verwierp de Raad het beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing maar vernietigde de Raad de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Op 17 maart 2014 stelde de ambtenaar-geneesheer opnieuw een medisch advies op met betrekking tot de tweede aanvraag, deze luidt als volgt:

*"B., D. (R.R.: [...])
Vrouwelijk
nationaliteit: Servië
geboren te G. op [...]1951*

Artikel 9ter §3 - 4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 27.12.2012.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 11.12.2012 en de bijlage d.d. 26.04.2012 blijkt dat de beschreven aandoeningen actueel geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Aangaande de hypertensie dient gesteld dat de noodzaak om deze te gaan behandelen maar kan blijken uit herhaalde metingen van de bloeddruk op verschillende tijdstippen en in verschillende omstandigheden. Er is geen evidentie dat dit gebeurd is en er worden geen waarden meegedeeld. In geval van hypertensie is de eerst aangewezen behandeling een zoutbeperking en andere levenshygiënemaatregelen zoals meer beweging, er zijn geen aanwijzingen in het dossier dat dit in casu niet voldoende zou zijn. Aangaande de CARA dient gesteld dat deze aandoening alsmede de noodzaak tot behandelen in dit dossier totaal niet gedocumenteerd zijn noch door longfuntiemetingen noch door specialistische verslagen. Evenmin duidt de voorgeschreven medicatie "Siroxyl" op een ernstige aandoening, aangezien er veel onzekerheid is over de doeltreffendheid van dit middel (BCFI) en dit net zo goed niet kan worden genomen. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Op 27 maart 2014 verklaarde de gemachtigde de tweede aanvraag van verzoekster om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk.

Deze beslissing vormt de eerste bestreden beslissing en is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 27.12.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

*B., D. (R.R.: [...])
nationaliteit: Servië
geboren te G. op [...]1951
[...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 17.03.2014 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en haar levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoekster niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is immers niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9ter §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20

december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden."

Diezelfde dag nam de gemachtigde ook nog een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing vormt de tweede bestreden beslissing en is gemotiveerd als volgt:

"Mevrouw:

Naam + voornaam: B., D.

geboortedatum: [...] 1951

geboorteplaats: G.

nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 14.03.2013, haar betekend op 16.04.2013."

Nog op die dag nam de gemachtigde tenslotte een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing vormt de derde bestreden beslissing en is gemotiveerd als volgt:

"Mevrouw:

Naam + voornaam: B., D.

geboortedatum: [...]1951

geboorteplaats: G.

nationaliteit: Servië

wordt een inreisverbod voor drie jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 27.03.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Met toepassing van artikel 74/14,§3, van de wet van 15 december 1980:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 14.03.2013, haar betekend op 16.04.2013. Aan betrokkene wordt de maximumtermijn van 3 jaar opgelegd aangezien betrokkene sedert haar eerste aanvraag in toepassing van artikel 9ter d.d. 08.04.2010 vervolgens nog drie afzonderlijke aanvragen (d.d.27.12.2012, 23.05.2013 en 08.08.2013) in toepassing van artikel 9ter heeft ingediend die allen negatief werden afgesloten. Betrokkene vertoont niet de minste intentie om het grondgebied te verlaten en toont ook met aan dat ze stappen onderneemt om haar vertrek voor te bereiden. Betrokkene haalt in haar aanvraag in toepassing van artikel 91er d.d. 23.05.2013 aan dat haar kinderen legaal in België zouden verblijven, maar verzuimt het identiteitsgegevens mee te delen van de personen van wie zij beweert dat ze op legale wijze in België verblijven, laat staan dat betrokkene de verwantschap aantoont”

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in zijn nota en nogmaals op zitting een exceptie op van onontvankelijkheid van het beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod wegens het gebrek aan samenhang tussen de drie bestreden beslissingen. Volgens verweerder zouden de drie aangevochten beslissingen niet samenhangen, gezien de vernietiging van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoekster tot een tijdelijk verblijf wordt gemachtigd en dus geen impact heeft op de tweede en de derde bestreden beslissing.

In principe is het in het belang van een goede rechtsbedeling om voor elke vordering een afzonderlijk geding aan te spannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het is hierbij eveneens aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom het naar zijn mening aangewezen is die verschillende handelingen in één verzoekschrift te bestrijden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507). Het komt daarbij echter uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627).

De Raad stelt vast dat de drie beslissingen dezelfde dag werden genomen en op hetzelfde ogenblik betekend. Hierdoor kan aangenomen worden dat verweerder het bevel en het inreisverbod pas heeft uitgevaardigd naar aanleiding van de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. De Raad stelt eveneens vast dat de drie beslissingen werden genomen door dezelfde gemachtigde. In het inreisverbod wordt zelfs uitdrukkelijk verwezen naar het feit dat de aanvraag van 27 december 2012 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet negatief werd afgesloten. Het inreisverbod is bovendien het *accessorium* van het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum, zoals eveneens uitdrukkelijk bepaald in het inreisverbod. Uit de feiten blijkt dat de tweede en derde bestreden beslissing als volgbeslissingen kunnen worden beschouwd.

De Raad acht het dan ook gepast, wegens de duidelijke samenhang met het oog op de goede rechtsbedeling en om proceseconomische redenen het beroep tegen de drie bestreden beslissingen samen te behandelen.

3. Onderzoek van het beroep

In haar eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn omdat de ziekte van verzoeker niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging verblijf en hiervoor wordt gewezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer dd. 27.02.2014.

In dit advies wordt geponeerd “ [...]”

Deze argumentatie is volledig nietszeggend in die zin dat er niet afdoende wordt verduidelijkt waarom er niet zou voldoen aan alle voorwaarden zoals bepaald in de wetbepaling terzake, weze art. 9 TER, § 1 VW.

Dit artikel bepaalt letterlijk: “ De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. “.

Om te voldoen aan art. 9 TER, § 1 VW dient er sprake te zijn van een ziekte die:

- ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven*
- ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit*
- ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf*

De motivering van de bestreden beslissing is totaal kaduuk, en de beslissing strijdt met het art. 9 TER VW, aangezien er in essentie enkel wordt gemotiveerd en advies wordt verstrekt op basis van eenzijdige blote beweringen die in gene mate door enig medisch bronnenmateriaal ondersteund worden.

Door de arts-adviseur wordt in zijn advies bepaalde eenzijdige premisses vooropgesteld dewelke regelrecht ingaan tegen de dagdagelijkse realiteit waarin medicatie dient genomen te worden voor een ernstige aandoening.

Door zomaar vermoedens te poneren zonder enig onderzoek heeft de arts-adviseur zich geenszins correct van zijn taak gekweten wel integendeel, blijkbaar alleen maar hypothetische situaties voor ogen gehad, terwijl hij de werkelijkheid had moeten onderzoeken en vervolgens zijn gemotiveerd advies uit te brengen.

De arts-adviseur gaat verder in zijn betoog door zomaar gratis in te gaan tegen de inhoud van de voorliggende attesten en de behandelende artsen, hetgeen tegen de borst stoot gezien de toch wel zeer ernstige gevolgen die aan een gebeurlijke vergissing van zijnentwege kunnen verbonden zijn;

Er is duidelijk sprake van standaardargumentatie, doch eigenlijk standaard blote beweringen van de arts-adviseur, zonder enige ondersteuning door medisch bronnenmateriaal, of nog enig persoonlijk onderzoek. Het “advies” van de arts-adviseur kan dan ook geenszins doorgaan als een afdoende motivering voor weigering der aanvraag van verzoekster.

Er wordt geen enkel afdoend advies gegeven noch gemotiveerd in de bestreden beslissing of en waarom er geen sprake zou zijn van een ziekte die hetzij een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit.

Wel integendeel, er wordt zomaar uitgegaan van een gelijkschakeling, waarbij het vaststellen dat er geen gevaar is voor het leven, onmiddellijk wordt gelijkgesteld als geen gevaar voor de fysieke integriteit.

Dergelijke gelijkschakeling stelt de tweede hypothese gelijk aan de eerste hypothese en holt volledig het toepassingsgebied van de tweede hypothese uit.

Tevens wordt ten onrechte al te gemakkelijk overgegaan tot de bewering dat geen sprake kan zijn van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of land van verblijf en dit op basis van het feit dat volgens de arts-adviseur de behandeling met Siroxyl overbodig zou zijn en er evengoed geen medicatie kan genomen worden.

Dergelijk standpunt gaat in tegen het standpunt van de behandelende artsen waarbij er geen de minste weerlegging van de voorgelegde medische attesten is terug te vinden tenzij dan de eenzijdige beweringen van de arts-adviseur in kwestie.

Ten onrechte wordt in de bestreden beslissing het toepassingsgebied van art. 9 TER § 1 VW beperkt tot de eerste hypothese, weze personen die lijden aan een ziekte die een onmiddellijk gevaar uitmaken voor het leven van de persoon, terwijl er hetzij geen enkel onderzoek is gebeurd naar de overige hypothesen voorzien in dit artikel hetzij deze zomaar gelijkgeschakeld worden met de eerste hypothese door deductie.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat niet enkel wordt nagegaan of er sprake is van een ziekte met een onmiddellijk gevaar voor het leven, doch tevens wordt nagegaan of er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, en of nog er geen gevaar bestaat voor onmenselijke behandeling wegens afwezigheid van adequate behandeling van de ziekte in het land van herkomst/verblijf.

De argumentatie als zou er niet voldaan zijn aan 9 ter § 1 VW op basis van de eenzijdige en niet ondersteunde bewering alsof elke behandeling van PTSS niet noodzakelijk is, is dan ook niet correct en schendt in casu de motiveringsplicht.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zomaar zonder bijkomende motivering/meer uitgebreid advies te stellen dat er niet voldaan is aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 9 ter § 1 VW.

De argumentatie dat er niet voldaan is aan de voorwaarden is totaal niet afdoende en ook totaal verkeerdelijk gezien de duidelijke redactie van het art. 9 TER § 1 VW.

Ten onrechte worden bepaalde categorieën van personen die nochtans vermeld staat in de wettekst van voormeld artikel, door de bestreden beslissing zomaar uitgesloten van het toepassingsgebied van dit artikel.

Het is duidelijk dat dergelijke afwijzing wegens onontvankelijkheid zonder enige concrete en inhoudelijk correcte motivering waarom er niet zou voldaan zijn aan bepaalde voorwaarden, getuigt van een grove onzorgvuldigheid en bovendien het redelijkheidsbeginsel schendt.

Dat de motivering van verwerende partij zeer vaag en onvoldoende is en verzoekers niet toelaten te weten waarom er niet aan de voorwaarden zou zijn voldaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd is naar alle voorwaarden vermeld in artikel 9 TER § 1 VW, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn alle nuttige elementen te onderzoeken is er manifeste schending van art. 9 TER VW; Deze totaal gebrekkige argumentatie met totaal gebrek aan enig afdoend onderzoek door de aangestelde arts-geneesheer heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.

Het valt op dat het medisch advies vooral een juridische inhoud heeft.

Dergelijke uitholling van het toepassingsgebied van art. 9 TER VW kan niet aanvaard worden.

Indien dergelijke uitholling wél aanvaard wordt, volstaat het voor elke arts-adviseur om zonder enig onderzoek van de medische toestand in concreto en zonder enige vermelding van bronnenmateriaal, alle aanvragen wegens PTSD af te wijzen omdat alles toch vanzelf zal genezen en dit in strijd met de bevindingen dagdagelijks van zijn collega's dat behandeling wél behoeft en niet-behandeling grote nadelige gevolgen inhoudt."

In haar tweede middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 9 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Zij verschaft de volgende toelichting:

"Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...)."

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermeldende die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.” De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekster vordert dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig. Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar het advies van de arts-geneesheer die totaal ten onrechte beweert dat alles wel vanzelf zal genezen, er geen noodzaak is tot behandeling, en er dus niet voldaan is aan de wettelijke voorwaarden.

Verzoekster kan niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van haar verzoek tot regularisatie, terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9 TER § 1 VW ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn.

Er is dan geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekster niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen

Zie BROUCKAERT S., “Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken”, T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel, 13 mei 1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: “ce qui est en cause n’est pas la stabilité d’un état de santé, mais bien sa grativité et la constance de soins qu’il appelle.” (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Er kan en mag niet aanvaard worden dat het toepassingsgebied van art. 9 TER VW wordt verengd tot personen die terminaal ziek zijn en maar korte tijd meer te leven hebben, doch integendeel het volledig toepassingsgebied van art. 9 TER VW, zoals duidelijk omschreven in dit artikel, niet enkel wordt geëerbiedigd doch tevens telkens ook in al zijn aspecten effectief wordt onderzocht, quod non in casu.

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is.

Verwerende partij put zich werkelijk uit in argumentaties om toch maar niets te moeten onderzoeken, waardoor het toepassingsgebied verengd wordt tot een onderzoek of er levensgevaar is en voor het overige door deducties wordt gesteld dat art. 9 TER VW niet kan ingeroepen worden.

De arts-adviseur van verwerende partij zou moeten onderzoeken en motiveren waarom er volgens hem/haar geen gevaar is voor de fysieke integriteit, in tegenstelling tot hetgeen gesteld in het voorgelegde medisch attest, en waarom er volgens hem geen probleem is met terugkeer.

Zolang verwerende partij zich verschuilt achter blote beweringen om toch maar niets te moeten onderzoeken, is het duidelijk dat zij niet voldoet aan haar zorgvuldigheidsverplichting evenals motiveringsplicht.”

In haar derde en laatste middel voert verzoekster tenslotte een schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort: het EVRM).

Haar derde middel luidt als volgt:

“In het verzoekschrift tot het bekomen van medische regularisatie werd expliciet op basis van het gevoegde standaard medisch getuigschrift geargumenteed dat in het geval de behandeling zou worden stopgezet, dit leidt tot een verergering van de toestand.

Het is niet omdat er door behandeling geen sprake is van direct levensbedreigende aandoening, dat er bij stopzetting van de behandeling geen sprake zou kunnen zijn van een onmenselijke of vernederende behandeling.

Het is om die reden dat heel specifiek dient onderzocht te worden of er een adequate behandeling is in het land van herkomst. Dat de overheid bij het oordelen van een verzoek tot medische regularisatie steeds dient standpunt in te nemen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied op de gezondheid van de betrokkene en deze dient te appreciëren (RVS, nr. 82.698 dd. 05.10.1999).

Dat in de bestreden beslissing de argumentatie beperkt wordt tot het verwijzen naar de adviserend geneesheer die verslag heeft opgemaakt dd. 17.03.2014.

Dat de adviserend geneesheer in zijn verslag geenszins enig afdoend standpunt heeft ingenomen dienaangaande, doch zich beperkt heeft tot het stellen dat alles overbodig en onnodig is, blote beweringen waarmee elke aanvraag zomaar kan afgewezen worden.

Dat in casu bovendien expliciet werd geargumenteed dat bij stopzetting van de behandeling er sprake zal zijn van een algemene verslechtering der medische toestand, zodat er alleszins door de adviserend geneesheer tevens standpunt diende ingenomen te worden waarom het één en ander niet correct zou zijn en welke de gevolgen zouden zijn van een stopzetting van de behandeling wat echter niet gebeurd is.

Dat door de adviserend geneesheer geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de actuele pathologie zal evolueren na een terugkeer na het herkomstland, hetgeen ten zeerste echter van belang is aangezien geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens door de adviserend geneesheer een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoekster een neutraal gegeven zou zijn voor haar ziekte-toestand, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de

gevolgen van de terugkeer op de toestand van verzoekster aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op de ziekte-toestand van verzoekster, hoewel in het verzoekschrift werd geargumenteed, en er tevens geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van niet-behandeling van de aandoening van verzoekster, én er tenslotte geen adequate behandeling voorhanden is, minstens deze niet toegankelijk is voor verzoekster, in het land van herkomst, minstens hier geen uitspraak is over gedaan door de adviserend geneesheer, is er manifeste schending van art. 9 TER VW;

Dat om dezelfde redenen als hierboven vermeld ook het bevel om het grondgebied te verlaten evenals het inreisverbod dienen vernietigd te worden."

Gezien het betoog ontwikkeld in de drie middelen gelijkaardig is, worden deze middelen gezamenlijk behandeld.

Verzoekster meent dat de ambtenaar-geneesheer noch de gemachtigde afdoende verduidelijkt waarom er niet zou voldaan zijn aan alle voorwaarden zoals bepaald in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Ze voert aan dat de eerste bestreden beslissing stereotiep en totaal kaduuk is en strijdig met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangezien het advies van de ambtenaar-geneesheer volgens verzoekster enkel steunt op eenzijdige blote beweringen die niet ondersteund worden door enig medisch bronnenmateriaal of persoonlijk onderzoek en zij meent dat de vooropgestelde premissen zelfs ingaan tegen de inhoud van de voorliggende attesten van de behandelende artsen. Ze meent dat de ambtenaar-geneesheer vermoedens poneerde zonder enig onderzoek te hebben gedaan en in zijn advies enkel hypothetische situaties voor ogen had. Het advies gaat volgens haar in tegen de dagdagelijkse realiteit waarin medicatie genomen moet worden voor een ernstige aandoening. Ze is van mening dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies aangeeft dat geen enkele behandeling voor "post-traumatisch stresssyndroom" noodzakelijk is. Ze meent dat de ambtenaar-geneesheer onjuist stelt dat er geen sprake is van een aandoening die een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling vormt wanneer er geen adequate behandeling is in het herkomstland en dit op basis van het feit dat volgens de arts-adviseur de behandeling met Siroxyl overbodig zou zijn en er evengoed geen medicatie kan genomen worden. De ambtenaar-geneesheer had een onderzoek moeten doen naar de situatie in het herkomstland.

Verzoekster vervolgt dat de ambtenaar-geneesheer enkel de eerste hypothese van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft onderzocht, zonder onderzoek te voeren naar het reëel risico voor de fysieke integriteit of voor de onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het herkomstland en hiermee het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft uitgehold tot enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn. Verzoekster is van oordeel dat er wel degelijk een behandeling noodzakelijk is en een duidelijk gevaar bestaat voor een onmenselijke en vernederende behandeling bij gebrek aan een adequate behandeling en dat de ambtenaar-geneesheer onderzoek had moeten doen naar de mogelijkheden tot effectieve behandeling van de aandoening in het herkomstland teneinde een grove onzorgvuldigheid te vermijden. Ze meent dat het risico voor het leven wordt gelijkgeschakeld met het risico voor de fysieke integriteit en dat er te gemakkelijk wordt overgegaan tot de bewering dat er ook geen sprake kan zijn van een risico op een onmenselijke behandeling bij gebrek aan een adequate behandeling. Ze acht deze handelwijze eveneens strijdig met het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel. Volgens verzoekster gaat het *in casu* over een gestandaardiseerde motivering en had de verwerende partij in een bijkomende motivering of in een meer uitgebreid advies moeten voorzien. Verzoekster acht de motivering onafdoende, onnauwkeurig en onvolledig en zeer vaag en het zou haar niet toelaten te weten waarom niet aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is voldaan. Ze is van oordeel dat de ambtenaar-geneesheer niet zou gemotiveerd hebben waarom er volgens hem geen gevaar is voor de fysieke integriteit in tegenstelling tot het voorgelegde medisch attest en waarom er volgens hem geen probleem is in geval van terugkeer. Verzoekster verwijst in haar derde middel naar haar aanvraag en het door haar voorgelegde standaard medische getuigschrift waarin uitdrukkelijk zou gewezen zijn op een verergering van de toestand in geval van stopzetting van de behandeling. Opnieuw meent verzoekster dat de ambtenaar-geneesheer had moeten onderzoeken of er een adequate behandeling is in het herkomstland en acht zij het medisch verslag geenszins afdoende nu de ambtenaar-geneesheer zich heeft beperkt tot het stellen dat alles overbodig en onnodig is, zijnde blote beweringen waarmee elke aanvraag zomaar kan afgewezen worden. Opnieuw stelt zij dat de ambtenaar-geneesheer zou nagelaten hebben een standpunt in te nemen aangaande de vraag in welke mate de actuele pathologie zal evolueren na terugkeer naar het herkomstland of wat de gevolgen van de terugkeer op de toestand van verzoekster zouden zijn. Hierdoor

zou een manifeste schending aan de orde zijn van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en zou er geen duidelijkheid zijn of er geen sprake zal zijn van een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verzoekster acht een adequate behandeling noch voorhanden, noch toegankelijk in het herkomstland. Om dezelfde redenen meent verzoekster dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod moeten vernietigd worden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en naar het advies van de ambtenaar-geneesheer, waarop de bestreden beslissing volledig steunt. Dit advies stelt dat de beschreven aandoeningen, met name de hypertensie en de CARA actueel geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. De arts-adviseur acht de noodzaak voor een behandeling niet voldoende onderzocht en bewezen. In ieder geval stelt hij dat deze aandoening in de eerste plaats behandeld moet worden door een zoutbeperking op te leggen en andere levenshygiënemaatregelen te nemen zoals meer beweging te nemen. Hij stelt dat dit *in casu*, gelet op de beschikbare gegevens in het dossier voldoende zou moeten zijn. Aangaande de CARA meent de ambtenaar-geneesheer dat deze aandoening en de noodzaak tot een behandeling niet voldoende gedocumenteerd werden. Hij meent ook dat de voorgeschreven behandeling met 'siroxy' niet noodzakelijk is omdat er heel wat onzekerheid bestaat over de doeltreffendheid van dit middel en verzoekster het net zo goed niet zou kunnen nemen. Bijgevolg oordeelt hij dat er actueel geen risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het herkomstland. Ook de feitelijke grondslag van de eerste bestreden beslissing is verzoekster aldus bekend. Waar verzoekster in haar verzoekschrift aangeeft dat zij lijdt aan een posttraumatische stressstoornis, blijkt dit geenszins uit de door haar toegevoegde medische attesten.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is.

Het onderzoek naar het afdoende karakter van de motivering, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke

wetsbepaling, nl. artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1 [...]

§ 2 [...]

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° [...];

2° [...];

3° [...];

4° *indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;*

5° [...]

§ 4 [...]

§5 [...]

§6 [...]

§7 [...]

Verzoekster voegt bij haar aanvraag een standaard medisch getuigschrift toe van 11 december 2012 waarin haar behandelende arts het volgende vaststelt: “*t gtv combi hypertensie en CARA: beperkte loopafstand / fysieke inspanning*”. In de bijlage van 26 april 2012 worden een aantal resultaten van labotesten weergegeven. De behandelende arts geeft verder aan dat zonder behandeling en controle op de therapietrouw kan verwacht worden dat haar toestand snel achteruit zal gaan. Het is echter geenszins duidelijk hoe ernstig deze achteruitgang wel zou kunnen zijn, gelet op het gegeven dat uit het medisch attest enkel blijkt dat zij slechts een beperkte afstand kan stappen en dit een fysieke inspanning vergt. Met deze summiere gegevens in de voorgelegde attesten toont verzoekster niet aan dat de motivering van de ambtenaar-geneesheer dat verzoeksters aandoening zelfs zonder behandeling in het land van herkomst niet zal leiden tot onmenselijke of vernederende behandelingen, kennelijk onredelijk is. De arts-adviseur stelt *in casu* immers zeer concreet dat de noodzaak om een hypertensie te behandelen maar kan blijken uit herhaalde bloeddrukmetingen op verschillende tijdstippen en verschillende omstandigheden, die thans niet voorliggen. Hij is van oordeel dat in geval van hypertensie een zoutbeperking en andere levenshygiënemaatregelen aangewezen zijn, zoals beweging en stipuleert verder dat er geen aanwijzingen zijn dat dit *in casu* niet voldoende zou zijn. Wat betreft de CARA is de arts-adviseur van oordeel dat de aandoening en de noodzaak tot behandelen niet gedocumenteerd is nu er geen longfunctiemetingen of specialistische verslagen voorliggen. Hij stelt dat er bovendien veel onzekerheid is over de doeltreffendheid van “Siroxyl” en dit net zo goed niet kan genomen worden.

Verzoekster gaat niet in op al deze concrete motieven van de arts-adviseur, buiten de ongestaafde opmerking dat het standpunt van de arts-adviseur dat Siroxyl niet doeltreffend is “onjuist” is, en zij toont ook niet aan dat het standpunt van de ambtenaar-geneesheer totaal onverenigbaar is met het gestelde in het door verzoekster neergelegde standaard medische getuigschrift en de bijlage. Uit de door de behandelende arts opgesomde mogelijke gevolgen zonder verdere verduidelijking kan de Raad niet afleiden dat de behandelende arts de behandeling absoluut noodzakelijk acht teneinde een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit of een onmenselijke of vernederende behandeling te voorkomen. Tot slot weze opgemerkt dat de arts-adviseur er een standpunt kan op nahouden dat afwijkt van het standpunt van de behandelende arts - dit zal overigens in het geval van weigeringsbeslissingen meestal het geval zijn - zolang hij op afdoende wijze motiveert waarom (RvS 19 juni 2013, nr. 224.723 en RvS 20 april 2017, nr. 237.959). *In casu* verschillen de beide standpunten niet wezenlijk en acht de Raad het advies van de ambtenaar-geneesheer op grond van voormelde motieven afdoende en diende hij, in tegenstelling tot wat verzoekster aanvoert, niet uitgebreider te motiveren.

De Raad kan verzoekster in theorie volgen waar zij wijst op de bewoordingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die duidelijk verschillende mogelijkheden inhouden, die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. De duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarin de verschillende mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat indien er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, er dan ook geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961, RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778). Het gaat om verschillende hypothesen waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit (cf. RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633 en RvS 29 januari 2014, nr. 226.651). Concreet houdt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet aanwezig zijn. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst naar het advies dat de arts-adviseur heeft uitgebracht op 17 maart 2014. *In casu* blijkt dat de arts-adviseur van oordeel is dat er in geen geval een actueel risico bestaat voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Hij erkent de noodzaak om te behandelen niet en zoals *supra* reeds gesteld, wijst hij erop dat de behandeling van de hypertensie in de eerste plaats bestaat uit een aanpassing van de levenshygiëne en de medicatie die verzoekster neemt voor de CARA niet doeltreffend is en bijgevolg niet noodzakelijk. Daarom oordeelt de arts dat er actueel geen risico is op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het herkomstland. Hieruit blijkt dat de arts-adviseur zich zowel heeft uitgesproken over het reëel karakter van het risico voor het leven, voor de fysieke integriteit als op een onmenselijke of vernederende behandeling bij gebrek aan behandeling van verzoekster en geenszins kan aangenomen worden dat het advies volledig vaag, onvoldoende of nietszeggend zou zijn. Het advies laat verzoekster toe te weten waarom volgens de arts-adviseur niet aan de voorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in al zijn hypothesen is voldaan. Er blijkt heel duidelijk waarom er volgens de arts-adviseur geen gevaar is voor het leven, voor de fysieke integriteit of op een onmenselijke behandeling en waarom er volgens hem geen probleem is in geval van terugkeer. De arts-adviseur heeft thans de draagwijdte van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet uitgehold tot terminale of levensbedreigende ziekten en heeft ook klaarblijkelijk een standpunt ingenomen aangaande de vraag in welke mate de actuele pathologie zal evolueren na terugkeer naar het herkomstland of wat de gevolgen van de terugkeer op de toestand van verzoekster zouden zijn. Verzoekster gaat in haar betoog dan ook volledig voorbij aan de concrete motieven van het advies van de arts-adviseur. Er kan *in casu* niet aangenomen worden dat de motieven volledig kaduuk, onafdoende en onnauwkeurig zouden zijn.

Waar verzoekster meent dat het onderzoek door de arts-adviseur grondig moet gebeuren, kan zij gevolgd worden, maar waar zij meent dat ook medische bronvermelding moet gegeven worden voor het feit dat hij tot een ander standpunt zou komen dan de behandelende arts, kan de Raad niet voorbij gaan aan de ruime appreciatiebevoegdheid van de arts-adviseur en niet vereisen dat de arts-adviseur moet verwijzen naar stavingstukken of bijkomende vaststellingen als blijkt dat de arts-adviseur duidelijk aangeeft waarom hij met betrekking tot de noodzaak van behandeling van de psychische aandoeningen tot een ander

standpunt komt dan de behandelende arts (RvS 20 april 2017, nr. 237.959). Thans heeft de Raad *supra* vastgesteld dat het advies van 17 maart 2014 niet kennelijk onverenigbaar is met de vaststellingen van de behandelende arts. Bij eventuele stopzetting van de behandeling van verzoeksters aandoening, beschrijft de behandelende arts het eventuele risico op algemene wijze als een achteruitgang van de algemene toestand. Verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden waar zij wijst op een duidelijk gevaar voor een onmenselijke en vernederende behandeling bij gebrek aan adequate behandeling, noch dat de arts-adviseur een onderzoek had moeten doen naar de mogelijkheden tot effectieve behandeling van de aandoening in het herkomstland teneinde een grove onzorgvuldigheid te vermijden. De Raad leest evenmin in het advies, noch in de eerste bestreden beslissing een gelijkschakeling van het risico voor het leven met het risico voor de fysieke integriteit, noch dat er te gemakkelijk wordt overgegaan tot de bewering dat er ook geen sprake kan zijn van een risico op een onmenselijke behandeling bij gebrek aan een adequate behandeling.

Op grond van het betoog van verzoekster kan de Raad geen schending aannemen van artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM weze aangestipt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) in zijn arrest nr. 41738/10 in de zaak Paposhvili t. België van 13 december 2016 in zijn § 183 het volgende heeft gesteld voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM inzake verwijdering van vreemdelingen die lijden aan een ernstige ziekte, het gaat om *“situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting (eigen vertaling)”*. Hieruit blijkt dat het EHRM, ook al wordt niet langer een imminent risico op overlijden vereist, de lat nog steeds zeer hoog legt vooraleer het aanvaardt dat een schending van artikel 3 van het EVRM zich kan voordoen voor een zieke vreemdeling. Opnieuw herhaalt de Raad dat niet kan aangenomen worden dat de arts-adviseur heeft nagelaten een standpunt in te nemen aangaande de vraag in welke mate de actuele pathologie zal evolueren na terugkeer naar het herkomstland of wat de gevolgen van de terugkeer op de toestand van verzoekster zouden zijn. De arts-adviseur is van oordeel dat de aandoening geen behandeling behoeft, naast een zoutbeperking en maatregelen inzake levenshygiëne zoals meer beweging en ook zonder behandeling met Siroxyl en ongeacht het herkomstland geen actueel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling. Zelfs al moet aangenomen worden dat de standpunten van de behandelende arts genuanceerder zijn, dan nog maakt deze geen gewag van een dergelijk ernstig risico zoals het EHRM voor ogen heeft, zodat ook op die grond geen schending van artikel 3 van het EVRM kan aangenomen worden.

Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt niet.

De middelen zijn ongegrond.

Verzoekster steunt haar middel tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod op haar middelen tegen de eerste bestreden beslissing. Nu deze ongegrond werden bevonden, kunnen zij niet leiden tot de vernietiging van het aangevochten bevel en inreisverbod. Ze heeft geen bijkomende middelen tegen de tweede of derde bestreden beslissing ontwikkeld.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES